

— Можемъ ли да се научимъ и ние да правимъ бастони?

— Не зная, юнаци.

— Нека се опитаме.

— Добре. Да опитаме. Само не бързайте много.

— Азъ ей сега ще се науча. Като те гледамъ какъ бавно извивашъ дърветата, чудя ти се на ума; по-бърже трѣбва да се извиватъ, — каза единиятъ мечокъ.

— Щомъ го пипна, и ще го извия, — обади се другиятъ.

— Не става работата само съ бързина и сила, юнаци, — отвърна дърварьтъ.

— Хайде да опитаме!

Подаде дърварьтъ по едно дърво на мечоцитѣ. Пипнаха дърветата братята-мечоци, огънаха ги изведнажъ и ги скършиха като пръчици.

— Казахъ ли ви, юнаци, че не трѣбва да се бърза!

— Дай ни пакъ!

Нѣколко пѣти имъ дава дървета дърварьтъ, а тѣ ги кършеха като зеленъ бобъ и нито единъ бастонъ не можаха да извиятъ.

— Това не е работа за мене. Не съмъ грѣшникъ, та да се пека отблизу на огъня, — каза единиятъ мечокъ, хвърли дървото и легна настрана да си почине.

— Азъ пакъ ще се науча,

та каквото ще да е, — рече другиятъ и продължи да кърши лѣскитѣ. Потъ като градъ течеше отъ челото му.

Разпъшка се като ковашки мѣхъ мечокътъ. И най-последно успѣ да огъне единъ бастонъ. То бѣше радостъ нечувана! Разпѣ се той, та гората екна.

— Не мога да разбера, защо си такъвъ глупакъ, та се радвашъ толкова. Чудо голѣмо станало! Голѣма работа, че си направилъ единъ бастонъ. Пъкъ най-последно за какво ти е? — каза легналиятъ мечокъ.

— За какво ли? Ще се подирамъ съ него като господарь.

— Ще се попжчишъ съ него, ще ти омръзне и ще го захвърлишъ.

— Нѣма да го захвърля. Ще ми служи и за друго.

— За какво?

— Ей тѣй както си вървя, ще хващамъ съ него високитѣ клончета отъ крушитѣ, ще ги навеждамъ и нѣма да има нужда да се качвамъ по дърветата, за да ги бера.

— Вижъ, за това умно си се сѣтилъ, — каза другиятъ мечокъ. Стана и той. Пъшка и се поти цѣла нощъ, но най-последно се научи на търпение и свикна да не чупи, а само да огъва дърветата.